

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců Mgr. Ondřeje Mráky a JUDr. Milady Tomkové v právní věci žalobkyně: **Vodafone Czech Republic a. s.**, se sídlem Vinohradská 167, Praha 10, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem Sokolovská 219, Praha 9, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 27. 1. 2009, č. j. 86 543/2008 - 603, v řízení o kasační stížnosti stěžovatelky: **Telefónica O2 Czech Republic, a. s.**, se sídlem Za Brumlovkou 266/2, Praha 4 - Michle, proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 9. 3. 2010, č. j. 8 Ca 86/2009 - 91,

takto:

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 9. 3. 2010, č. j. 8 Ca 86/2009 - 91, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Společnost Telefónica O2 Czech republic, a. s. (dále jen „stěžovatelka“), napadla kasační stížností usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 9. 3. 2010, č. j. 8 Ca 86/2009 - 91, jímž městský soud rozhodl, že stěžovatelka není osobou zúčastněnou na řízení.

Společnost Vodafone Czech Republic a. s. (dále jen „žalobkyně“), napadla rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu (dále jen „předseda Rady žalovaného“) ze dne 27. 1. 2009, č. j. 86 543/2008 - 603, jímž byl zamítnut její rozklad proti rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu, odboru správy kmitočtového spektra, ze dne 27. 8. 2008, č. j. 74 365/2008 - 613, ve věci udělení individuálního oprávnění podle § 17 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), na základě žádosti žalobkyně ze dne 20. 8. 2008 o přidělení dodatečných rádiových kmitočtů v pásmu E - GSM.

Žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný odůvodnil tím, že žalobkyně podala dne 20. 8. 2008 žádost o přidělení dodatečných kmitočtových kanálů v pásmu E - GSM podle § 17 zákona o elektronických komunikacích. Předmětem této žádosti bylo udělení individuálního oprávnění k využívání rádiových kmitočtů v rozsahu 27 duplexních kanálů v pásmu GSM 900 (úsek 882,6 - 887,8/927,6 - 932,8 MHz). S odkazem na ustanovení § 15 odst. 1, 2, § 16 odst. 2, 4, § 17 odst. 1, 11 a 12 zákona o elektronických komunikacích žalovaný uvedl, že s účinností od 1. 6. 2008 vydal nový plán k využití rádiového spektra, č. PV - P/10/05.2008 - 5, který nerozděluje pásmo GSM 900 již na E - GSM a GSM, ale hovoří jen o pásmu GSM 900 v rozsahu 880 - 915/925 - 960 MHz a stanoví v něm omezení počtu práv na tři. Pásmo GSM 900 MHz bylo tedy rozšířeno o kmitočtový úsek 880 - 890/925 - 935 MHz dříve označovaný jako E - GSM. O tento nově uvolněný kmitočtový úsek (882 - 888/927 - 933 MHz) čítající 32 kanálů projeví zájem všichni stávající GSM operátoři. Současné znění plánu k využití rádiového spektra tedy stanoví omezení počtu práv k využívání rádiových kmitočtů v celém pásmu GSM (včetně bývalého E - GSM) na tři, ale pro posouzení věci je rozhodující skutečnost, že v kmitočtovém přidělu společnosti Vodafone Czech Republic a. s. (žalobkyně), není žádný úsek z uvolňované části (v pásmu dříve označovaném E - GSM) vyznačen. Předseda Rady žalovaného uvedl, že dle současné právní úpravy je možné využívat rádiové kmitočty obsažené v uvolněném pásmu pouze tehdy, jsou-li tyto kmitočty součástí přidělu rádiových kmitočtů. Je-li počet těchto práv k využívání rádiových kmitočtů omezen plánem využití rádiového spektra, jako je tomu v daném případě, je možné obdržet přiděl rádiových kmitočtů jedině v rámci výběrového řízení vyhlášeného žalovaným v souladu s § 21 zákona o elektronických komunikacích. Tímto přidělem se podle § 22 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích rozumí udělení práva k využívání rádiových kmitočtů podle podmínek, které budou držiteli přidělu stanoveny v oprávnění k využívání rádiových kmitočtů. Vydání individuálního oprávnění na kmitočty, které nejsou vyznačeny v žádném přidělu rádiových kmitočtů, by tedy bylo v rozporu s plánem k využití rádiového spektra a se zákonem o elektronických komunikacích. Předseda Rady žalovaný tedy shrnul, že nebyly splněny veškeré podmínky vyžadované zákonem o elektronických komunikacích k vydání individuálního oprávnění, resp. že v řízení o žádosti ze dne 20. 8. 2008 o přidělení dodatečných rádiových kmitočtů v pásmu E - GSM byl zjištěn zákonný důvod (§ 17 odst. 11 písm. c/ zákona o elektronických komunikacích), pro který takové individuální oprávnění k využívání kmitočtů udělit nelze. Současně předseda Rady žalovaného zdůraznil, že vydáním individuálního oprávnění na předmětné kmitočty netvořící součást přidělu rádiových kmitočtů by též vznikla neoprávněná výhoda jednomu provozovateli GSM, protože žalobkyně i ostatní provozovatelé GSM žádali o rozšíření stávajících přidělů opakovaně a zatím neúspěšně.

V kasační stížnosti stěžovatelka namítá především nepřezkoumatelnost napadeného usnesení městského soudu pro nedostatek důvodů s tím, že z odůvodnění napadeného usnesení městského soudu nevyplyvá konkrétní důvod a konkrétní úvaha, proč stěžovatelce nebylo městským soudem přiznáno postavení osoby zúčastněné na řízení. Dále stěžovatelka namítla i nesprávné posouzení právní otázky jejího postavení jako osoby zúčastněné na řízení městským soudem. Stěžovatelka uvedla, že předseda Rady žalovaného na základě výsledků výběrového řízení rozhodl třemi samostatnými rozhodnutími vydanými v samostatných řízeních o udělení přidělu rádiových kmitočtů pro zajištění veřejné mobilní sítě elektronických komunikací ve standardu GSM stěžovatelce (v rozsahu

7 kanálů), společnosti T - Mobile Czech republic a. s., (v rozsahu 6 kanálů) a žalobkyni (v rozsahu 19 kanálů). Všechna rozhodnutí jsou pravomocná. Žalobkyně pak ve svém přípisu ze dne 22. 6. 2009 žalovanému oznámila, že je údajným účastníkem řízení o přidělu rádiových kmitočtů stěžovatelce, kterým byly stěžovatelce přiděleny rádiové kmitočty v úseku 885,5 - 886,9/930,5 - 931,9 MHz, tj. 7 kanálů (toto řízení bylo završeno vydáním rozhodnutí o přidělu stěžovatelce ze dne 22. 6. 2009, č. j. 51 428/2009 - 613). Žalobkyně ve svém přípisu adresovaném žalovanému dovozuje, že ve vztahu k výše uvedenému řízení o přidělu stěžovatelce představuje řízení o předběžné otázce soudní řízení o správní žalobě vedené městským soudem v této věci vedené pod sp. zn. 8 Ca 86/2009 (tj. v nyní projednávané věci). Řízení o přidělu rádiových kmitočtů stěžovatelce a řízení před soudem v této věci se tak, co do rozsahu předmětných rádiových kmitočtů, částečně překrývají. Dále stěžovatelka namítla, že není pravda, co žalobkyně tvrdí ve svém vyjádření ze dne 25. 8. 2009 k oznámení stěžovatelky o uplatnění práv osoby zúčastněné na řízení, že toto soudní řízení před městským soudem vedené pod sp. zn. 8 Ca 86/2009 považuje ve vztahu ke správnímu řízení a rozhodnutí ze dne 22. 6. 2009, č. j. 51 428/2009 - 613, o přidělu „vysoutěžených“ kmitočtů stěžovatelce, za řízení o předběžné otázce. Stěžovatelka uvedla, že je jí známo, že žalobkyně vznesla argumentaci o nezbytnosti přerušit řízení o přidělu z důvodu probíhajícího řízení o správní žalobě ve svém přípisu ze dne 22. 6. 2009, kterým žalovanému oznámila, že je údajným účastníkem řízení o přidělu rádiových kmitočtů vedeném ve vztahu ke stěžovatelce, které rovněž proběhlo v návaznosti na konání výběrového řízení (citované řízení bylo završeno vydáním rozhodnutí o přidělu rádiových kmitočtů žalobkyni, společnosti T - Mobile Czech republic a. s., a stěžovatelce, posledního ze dne 22. 6. 2009, č. j. 51 428/2009 - 613, a následně bylo na základě přidělu stěžovatelce vydáno pravomocné rozhodnutí o individuálním oprávnění ze dne 4. 8. 2009, č. j. 64 330/2009 - 613). Žalobkyně dovozuje, že ve vztahu k výše citovanému řízení o přidělu stěžovatelce představují řízení o předběžné otázce soudní řízení o správních žalobách, kterými se žalobkyně domáhá přezkumu rozhodnutí žalovaného, kterými došlo k pravomocnému zamítnutí žádosti stěžovatelky o přidělení individuálních oprávnění k využívání rádiových kmitočtů dle § 17 zákona o elektronických komunikacích. Toto tvrzení žalobkyně je však nesprávné. Řízení o správních žalobách žalobkyně, jejichž předmětem je přezkum zákonnosti rozhodnutí žalovaného o zamítnutí žádosti žalobkyně o udělení individuálních oprávnění k využívání rádiových kmitočtů, totiž nemohou ve vztahu k řízení o přidělu rádiových kmitočtů stěžovatelce představovat řízení o předběžných otázkách, neboť ve vztahu k řízení o přidělu nepředstavuje předběžnou otázku řízení o udělení individuálního oprávnění k využívání rádiových kmitočtů. Vztah mezi těmito správními řízeními je totiž přesně opačný. Řízení o přidělu dle § 22 zákona o elektronických komunikacích iniciované v návaznosti na proběhlé výběrové řízení ve své podstatě představuje podkladové řízení pro řízení o udělení individuálního oprávnění. Zákon o elektronických komunikacích v tomto ohledu v § 17 odst. 6 výslovně uvádí, že v případě, že je nezbytné vyhlásit výběrové řízení na požadované kmitočty, prodlužuje se lhůta pro vydání rozhodnutí o individuálním oprávnění. V § 22 pak zákon o elektronických komunikacích výslovně uvádí, že k přidělení rádiových kmitočtů dojde subjektu vybranému ve výběrovém řízení formou rozhodnutí o přidělu. K udělení individuálního oprávnění (které rozhodnutí o přidělu nenahrazuje) dojde právě v návaznosti na výsledek předmětného výběrového řízení a na něj navazujících rozhodnutí o přidělu/přídělech. Rozhodnutí o udělení individuálního oprávnění k užívání rádiových kmitočtů tedy věcně a časově navazuje na rozhodnutí o přidělu. Řízení o vydání

individuálního oprávnění tak nemůže ve vztahu k řízení o přidělu představovat předběžnou otázku.

Stěžovatelka dále poukázala na to, že žalobkyně podala dokonce u městského soudu žalobu (řízení vedeno pod sp. zn. 11 Ca 346/2009) o zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 9. 2009, č. j. 70 471/2009 - 603, kterým žalovaný potvrdil své prvoinstanční rozhodnutí o zamítnutí účastenství žalobkyně v řízení o přidělu „vysoutěžených“ kmitočtů stěžovatelce, v němž stěžovatelka uplatnila úspěšně postavení osoby zúčastněné na řízení. Za dané situace by tedy obdobně stěžovatelka měla mít postavení osoby zúčastněné i v tomto řízení.

S ohledem na shora uvedené má tedy stěžovatelka za to, že v závislosti na výsledku předmětného řízení mohou být zrušením žalobou napadeného rozhodnutí přímo dotčena i její práva. Pokud by totiž bylo vyhověno správní žalobě žalobkyně v této věci a v návaznosti na to případně i její shora uvedené žádosti o přidělení individuálních oprávnění k využívání rádiových kmitočtů, měl by takový výsledek dopad na výsledky výběrového řízení a na shora zmiňované rozhodnutí předsedy Rady ze dne 22. 6. 2009, č. j. 51 428/2009 - 613, o přidělu „vysoutěžených“ rádiových kmitočtů stěžovatelce, a to zejména s ohledem na možnost žalobkyně (naznačenou v jejím přípise ze dne 22. 6. 2009) podat proti tomuto rozhodnutí předsedy Rady opravné prostředky. Nadto by v takovém případě mohly být proti rozhodnutí předsedy Rady žalovaného o přidělu rádiových kmitočtů stěžovatelce uplatněny také mimořádné opravné prostředky. Konečně, jak uvádí sama žalobkyně ve svém vyjádření ze dne 25. 8. 2009, pokud by soud v tomto řízení dal žalobkyni za pravdu, napadená rozhodnutí žalovaného by zrušil a věc vrátil k opětovnému projednání, mohou být v takovém případě práva stěžovatelky přímo dotčena. Uzavřela, že neuznáním jejího postavení stěžovatelky jako osoby zúčastněné na řízení vedeném u městského soudu pod sp. zn. 8 Ca 86/2009, by jí byla odepřena práva účinně hájit své zájmy za použití prostředků dle § 34 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v řízení, které se co do rozsahu kmitočtů částečně překrývá s rozsahem kmitočtů, na které obdržela stěžovatelka od žalovaného pravomocný přiděl a dokonce již i pravomocné rozhodnutí o individuálním oprávnění ze dne 4. 8. 2009, č. j. 64 330/2009 - 613, které ji opravňuje k jejich využívání.

Žalobkyně navrhla zamítnutí kasační stížnosti stěžovatelky, neboť stěžovatelka nemůže mít postavení osoby zúčastněné na řízení, což blíže zdůvodnila.

Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatelka podáním ze dne 7. 8. 2009 oznámila, že v řízení o projednávané věci uplatňuje svá práva osoby zúčastněné na řízení ve smyslu § 34 s. ř. s., což věcně odůvodnila obdobně jako svou kasační stížnost výše.

K tomuto oznámení stěžovatelky se vyjádřila i žalobkyně podáním datovaným dnem 25. 8. 2009, v němž nesouhlasila s tím, že stěžovatelka splňuje podmínky osoby zúčastněné na řízení. Své stanovisko však zdůvodnila také tím, že potvrdila, že žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl žádost žalobkyně o udělení individuálního oprávnění k využívání rádiových kmitočtů v pásmu E - GSM 900 MHz, tedy žádosti o přidělení uvolněných identických kmitočtů (resp. jejich části), které žalovaný přidělil stěžovatelce rozhodnutím ze dne 22. 6. 2009, č. j. 51 428/2009 - 613. Žalobkyně v tomto

podání také potvrdila, že „se považuje za účastníka řízení vedeného ze stěžovatelkou pod č.j. 51 428/2009-613, neboť toto soudní řízení považuje ve vztahu k řízení č. j. 51 428/2009 - 613 za řízení o předběžné otázce“. Dále žalobkyně uvedla svůj názor, že pokud by byla v tomto soudním řízení úspěšná a napadená rozhodnutí žalovaného by soud zrušil a věc vrátil k opětovnému projednání před žalovaným, potom by žalovaný neměl být oprávněn vést řízení o přidělení uvolněných kmitočtů se stěžovatelkou pod č. j. 51 428/2009 - 613 v rozsahu, ve kterém se její nárok překrývá se současným přidělem stěžovatelky, neboť stěžovatelka by tak částečně ztratila postavení účastníka v rozsahu uvolněných kmitočtů, o jejichž přidělení již před ní řádně požádala žalobkyně. Žalobkyně dále uvedla, že v takovém případě by stěžovatelka také nemohla splnit podmínky § 34 odst. 1 s. ř. s., protože by nebyla účastníkem řízení o vydání oprávnění k využívání těch uvolněných kmitočtů, o jejichž využívání usilovala v žádosti ze dne 20. 8. 2008. V neposlední řadě však žalobkyně poukázala také na to, že jejímu návrhu na přiznání jejího postavení jako účastníka řízení v řízení o udělení přidělu vedeného se stěžovatelkou nebylo žalovaným vyhověno usnesením ze dne 2. 7. 2009, č. j. 51 428/2009 - 613/II.vyř., jímž rozhodl, že žalobkyně není účastníkem správního řízení vedeného předsedou Rady žalovaného ve věci udělení přidělu se stěžovatelkou pod č. j. 51 428/2009 - 613, což musí být i při posouzení požadavku postavení stěžovatelky jako osoby zúčastněné na řízení zohledněno.

Žalobkyně v řízení před městským soudem rovněž podala návrh na vydání předběžného opatření, jímž se domáhala zatímní poměry účastníků tak, aby městský soud uložil žalovanému povinnost zdržet se udělení přidělu kmitočtů v pásmu 882,6 - 887,8/927,6 - 932,8 MHz stěžovatelce a T - Mobil Czech republic a. s. (dále jen „T - Mobile“), do doby pravomocného skončení řízení vedeného městským soudem pod sp. zn. 8 Ca 86/2009. tento návrh žalobkyně mimo jiné odůvodnila tím, že T - Mobile a stěžovatelka mají dle záměru žalovaného obdržet dohromady 13 kmitočtových kanálů, a to konkrétně v pásmu 885,5 - 886,9/930,5 - 931,9 MHz pro stěžovatelku a v pásmu 886,9 - 888,1/931,9 - 933,1 MHz pro T - Mobile, tedy dle závěru samotné žalobkyně v případě obou uvedených společností i v pásmu, jež bylo předmětem žádosti žalobkyně adresované žalovanému dne 20. 8. 2008 (tj. žádosti, o níž bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím – pozn. Nejvyššího správního soudu).

Městský soud svým usnesením ze dne 4. 9. 2009, č. j. 8 Ca 86/2009 - 87, návrh žalobkyně na vydání předběžného opatření shora zamítl s tím, že žalovaným již bylo vydáno rozhodnutí o přidělech rádiových kmitočtů nejen žalobkyni, ale také stěžovatelce a T - Mobile, čímž se stal daný návrh stěžovatelky bezpředmětný.

Usnesení městského soudu bylo stěžovatelce doručeno dne 12. 3. 2010, kasační stížnost byla podána dne 24. 3. 2010.

Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění formálních náležitostí. Konstatoval, že stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť v řízení před městským soudem uplatnila práva jako osoba zúčastněná, z čehož napadené rozhodnutí městského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a tuto kasační stížnost podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Za stěžovatelku též v řízení o kasační stížnosti jedná její zaměstnanec, který má vysokoškolské právnické vzdělání, splňuje tedy podmínku povinného zastoupení ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Nejvyšší správní soud dále

přezkoumal kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, zkoumal též, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, neboť napadené rozhodnutí městského soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

Městský soud totiž sice napadeným usnesením rozhodl, že stěžovatelka není osobou zúčastněnou na řízení, ale své rozhodnutí odůvodnil pouze uvedením, že stěžovatelka se podáním ze dne 7. 8. 2009 domáhá v daném řízení postavení osoby zúčastněné na řízení, citoval ustanovení § 34 odst. 1 s. ř. s. a dále jen uvedl, že *„Z napadeného rozhodnutí i z předloženého správního spisu žalovaným nevyplývá a je nepochybné, že společnost Telefónica O2 Czech republic, a. s., nebyla napadeným rozhodnutím i rozhodnutím, které mu předcházelo, přímo dotčena ve svých právech a povinnostech. Společnost Telefónica O2 Czech republic, a. s., pak rovněž není ani takovou osobou, která by byla přímo dotčena ve svých právech a povinnostech zrušením napadeného rozhodnutí.“* Nejvyšší správní soud připomíná, že i usnesení o vyslovení, že se stěžovatelka, která se domáhá postavení osoby zúčastněné na řízení, osobou zúčastněnou na řízení není dle § 34 odst. 4 s. ř. s., musí být ve smyslu § 54 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 55 odst. 5 s. ř. s. odůvodněno, neboť je s ohledem na jeho povahu nelze považovat za usnesení ve smyslu § 55 odst. 4 s. ř. s. Právní účinky takového usnesení mají totiž pro stěžovatelku závažný význam, který spočívá v možnosti předkládat písemná vyjádření, nahlížet do spisu, být vyrozuměn o nařízeném jednání, žádat o udělení slova při jednání a nároku na doručení rozhodnutí, tedy v ochraně jejích práv v řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2005, č. j. 7 As 43/2005 - 53), dostupný na www.nssoud.cz). Dále třeba v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2005, č. j. 4 Azs 32/2005 - 64 (dostupný na www.nssoud.cz), uvést, že v řízení, v němž je rozhodnutí soudu o podaném, byť jen procesním návrhu, závislé na posouzení zákonných předpokladů (tj. v posuzované věci postavení stěžovatelky jako osoby zúčastněné na řízení podle § 34 odst. 1 s. ř. s.), musí usnesení o zamítnutí takového návrhu (obdobně rozhodnutí o tom, že ten, kdo se domáhá postavení osoby zúčastněné na řízení, a podmínky pro to nesplňuje, není osobou zúčastněnou na řízení) obsahovat odůvodnění, třebaže se jím řízení nekončí a účastníků se neukládá žádná povinnost. Způsob odůvodnění rozhodnutí zvolený městským soudem je přitom zcela nedostatečný, protože městský soud v podstatě své odůvodnění rozhodnutí, že „stěžovatelka není osobou zúčastněnou na řízení“ odůvodnil tím, že „stěžovatelka není osobou zúčastněnou na řízení“. Z odůvodnění napadeného usnesení městského soudu tedy není vůbec patrné, proč městský soud nepovažoval za důvodnou skutkovou a právní argumentaci stěžovatelky v jejím oznámení o vstupu do řízení jako osoby zúčastněné, proč její argumenty považoval za liché, mylné nebo vyvrácené (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, dostupný na www.nssoud.cz). Takovéto odůvodnění („argumentace“ v kruhu) nedává stěžovateli reálnou možnost usnesení městského soudu kasační stížností napadnout věcnými námitkami (tj. předestřít své skutkové a právní argumenty), protože věcně ani nemá co (nejsou jí známa skutková zjištění a z nich vyplývající právní závěry městského soudu), stěžovatelka tak mohla ve věcném směru v zásadě jen zopakovat své důvody uvedené v jejím oznámení o vstupu jako osoby zúčastněné do řízení, což v zásadě v kasační stížnosti s určitým doplněním (reakcí na argumenty nikoliv městského soudu, ale žalobkyně) také učinila. Nejvyšší správní soud se pak nachází při rozhodování o této kasační stížnosti v obdobném postavení jako

stěžovatelka, protože nemá co přezkoumávat, nejsou mu známy ani skutková zjištění městského soudu či jeho právní úvahy o tom, proč vlastně rozhodl tak, jak rozhodl.

Rezignací na řádné odůvodnění daného usnesení neposkytl městský soud Nejvyššímu správnímu soudu ani možnost do jisté míry v zákonných mezích „překlenout“ určité dílčí nedostatky kasační stížností napadeného usnesení, protože odůvodnění tohoto rozhodnutí obsahově kromě citace zákonného ustanovení a obecných, ničím neodůvodněných pasáží neobsahuje nic, z čehož by Nejvyšší správní soud i při zachování maximální možné tolerance a při akceptaci snížení zákonných nároků na odůvodnění soudních rozhodnutí na nejnižší možnou míru (především v zájmu účastníků řízení a stěžovatelky na rozhodování soudů bez průtahů [čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod), se zachováním právní jistoty a procesního postavení všech těchto osob] mohl vyjít a svým rozhodnutím o kasační stížnosti stěžovatelky postavit najisto její postavení a tím umožnit další, meritorní projednání věci před městským soudem.

Přes výše uvedené vady kasační stížností napadeného usnesení městského soudu, které bez dalšího nutně vedly Nejvyšší správní soud k jeho zrušení pro jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, se však Nejvyšší správní soud považuje za vhodné alespoň nezávazně *obiter dictum* právě s ohledem na okolnosti dané věci, její složitost, jakož i délku dosavadního soudního řízení (danou objektivně i složitostí dané problematiky), považuje za vhodné k postavení stěžovatelky jako osoby zúčastněné na daném řízení alespoň obecně a s určitou mírou zdrženlivosti a opatrnosti danou, jak níže rozvedeno, možností nezbytnosti případného opatření i dalších podkladů pro skutečně relevantní a konečný závěr, vyjádřit.

Na základě výše uvedeného lze přitom ve stručnosti shrnout, že žalobkyně již žádostí ze dne 20. 8. 2008 požádala žalovaného o udělení individuálního oprávnění k využívání rádiových kmitočtů v rozsahu 27 duplexních kanálů v pásmu GSM 900 (*úsek 882,6 - 887,8/927,6 - 932,8 MHz*), žalovaný této žádosti rozhodnutím ze dne 27. 8. 2008, č. j. 74 365/2008 - 613, nevyhověl, žádost zamítl a individuální oprávnění k využívání rádiových kmitočtů žalobkyni neudělil. Rozklad žalobkyně proti tomuto rozhodnutí předseda Rady žalovaného žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 27. 1. 2009 zamítl a rozkladem napadené rozhodnutí žalovaného potvrdil. Toto rozhodnutí poté žalobkyně napadla dne 30. 3. 2009 žalobou u městského soudu a od této doby zde běží předmětné soudní řízení. V průběhu tohoto soudního řízení však byl stěžovatelce rozhodnutím předsedy Rady žalovaného ze dne 22. 6. 2009 na základě výběrového řízení udělen příděl rádiových kmitočtů pro zajištění veřejné mobilní sítě elektronických komunikací ve standardu GSM s tím, že práva jsou udělena k úseku rádiových kmitočtů *885,5 - 886,9/930,5 - 931,9 MHz*. Je tedy zjevné, že úseky rádiových kmitočtů, o nichž bylo rozhodováno ve vztahu k žalobkyni v tomto řízení žalobou napadeným rozhodnutím předsedy Rady žalovaného ze dne 27. 1. 2009 a ve vztahu ke stěžovatelce rozhodnutím předsedy Rady žalovaného ze dne 22. 6. 2009, se překrývají, předmět obou správních řízení byl tak ve vymezeném rozsahu totožný.

Stěžejní otázkou pro posouzení postavení stěžovatelky jako osoby zúčastněné na řízení tedy je, zda rozhodnutí soudu v nyní projednávané věci proti rozhodnutí předsedy Rady žalovaného ze dne 27. 1. 2009 (týkající se žalobkyně) může mít vliv a jaký také na

rozhodnutí předsedy Rady žalovaného ze dne 22. 6. 2009 (týkající se stěžovatelky) a zda je tím způsobilé přímo zasáhnout (dotknout se) práv a povinností stěžovatelky.

Při tomto posouzení bude muset vzít městský soud při posouzení vzájemného vztahu (a tím i vlivu) v úvahu i rozhodnou právní úpravu a právním režim obou střetávajících se správních řízení a rozhodnutí. V tomto směru je vhodné upozornit na to, že podle § 21 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích výběrové řízení Úřad vyhlásí za účelem udělení práv k využívání rádiových kmitočtů, je-li počet těchto práv omezen plánem využití rádiového spektra nebo omezil-li počet práv Úřad podle § 20, přičemž přidělem rádiových kmitočtů se podle § 22 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích rozumí udělení práva k využívání rádiových kmitočtů podle podmínek, které budou držiteli přidělu stanoveny v oprávnění k využívání rádiových kmitočtů. Podle § 17 odst. 1 věta první zákona o elektronických komunikacích rádiové kmitočty lze využívat jen na základě individuálního oprávnění k využívání rádiových kmitočtů (dále jen „oprávnění k využívání rádiových kmitočtů“), nestanoví-li tento zákon jinak. Podle odst. 6 téhož ustanovení Úřad rozhodne o udělení oprávnění k využívání rádiových kmitočtů bezodkladně. Jedná-li se o rádiové kmitočty vyhrazené pro zvláštní účely v rámci plánu přidělení kmitočtových pásem a plánu využití rádiového spektra, rozhodne Úřad ve lhůtě 6 týdnů ode dne podání úplné žádosti. Tuto lhůtu je Úřad oprávněn prodloužit, je-li to nezbytné z důvodu výběrového řízení (§ 21), nejdéle však o 8 měsíců. Podle odstavce 7 věta první před středníkem téhož ustanovení je-li více žadatelů o udělení oprávnění k využívání stejných rádiových kmitočtů, Úřad rozhodne o udělení oprávnění podle pořadí došlých žádostí.

Z výše uvedených zákonných ustanovení plyne, že rozhodnutí předsedy Rady žalovaného ze dne 27. 1. 2009, jehož předmětem bylo rozhodnutí o žádosti žalobkyně ze dne 20. 8. 2008 o přidělení dodatečných rádiových kmitočtů ve věci udělení individuálního oprávnění podle § 17 zákona o elektronických komunikacích *bez výběrového řízení ve smyslu § 21 zákona o elektronických komunikacích* a rozhodnutí předsedy Rady žalovaného ze dne 22. 6. 2009, jehož předmětem bylo přidělení rádiových kmitočtů stěžovatelce *na základě výsledků výběrového řízení podle § 21 zákona o elektronických komunikacích*, nejsou a nemohou být v žádném vztahu, žádné z těchto rozhodnutí není podkladovým rozhodnutím pro rozhodnutí druhé a naopak. Jde o dvě zcela samostatná rozhodnutí, která jsou vydávána na základě dvou zcela samostatných správních řízení. Buď jsou totiž splněny předpoklady pro vydání individuálního oprávnění podle § 17 zákona o elektronických komunikacích *bez výběrového řízení* (tj. v případech nejde-li o práva k využívání rádiových kmitočtů, jejichž počet je omezen plánem využití rádiového spektra nebo omezen žalovaným podle § 20 zákona o elektrických komunikacích) anebo jsou splněny předpoklady pro vydání individuálního oprávnění podle § 17 zákona o elektronických komunikacích *na základě výběrového řízení* (tj. opačně jde-li o práva k využívání rádiových kmitočtů, jejichž počet je omezen plánem využití rádiového spektra nebo omezen žalovaným podle § 20 zákona o elektrických komunikacích). Splnění předpokladů pro současné vydání obou typů kladného rozhodnutí ve vztahu k totožným rádiovým kmitočtům tedy není v zásadě možné.

Bylo by tedy vhodné, aby uvedené závěry městský soud vzal v úvahu při opětovném posouzení splnění podmínek postavení stěžovatelky jako osoby zúčastněné v daném řízení, protože vyhovění podané žalobě v této věci (tj. zrušení žalobou

napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení) by logicky (při ztotožnění se soudu s názorem žalobkyně, že v případě její žádosti ze dne 20. 8. 2008 byl splněn předpoklad pro udělení individuálního oprávnění podle § 17 zákona o elektronických komunikacích *bez výběrového řízení ve smyslu § 21 zákona o elektronických komunikacích*, neboť nejde o práva k využívání rádiových kmitočtů, jejichž počet je omezen plánem využití rádiového spektra nebo omezen žalovaným podle § 20 zákona o elektrických komunikacích) ve vztahu k rozhodnutí předsedy Rady žalovaného ze dne 22. 6. 2009 znamenalo, že u něj nebyl splněn předpoklad pro přidělení rádiových kmitočtů stěžovatelce *na základě výsledků výběrového řízení podle § 21 zákona o elektronických komunikacích*. Za tohoto stavu, kdy není možné předjímat meritorní rozhodnutí soudu v této věci (a Nejvyšší správní soud považuje za nutné zdůraznit, že je touto úvahou v tomto směru ani nic nenaznačuje), nelze tedy v případě zrušení žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 27. 1. 2009 bez dalšího vyloučit vznik situace, že zde bude (nevyřízená) žádost žalobkyně ze dne 20. 8. 2008 o přidělení dodatečných rádiových kmitočtů a současně již pravomocné rozhodnutí o přidělení týchž rádiových kmitočtů (resp. jejich části) stěžovatelce. Řešení této situace, byť v této fázi soudního řízení jen hypotetické, může být přirozeně velmi komplikované a bude záviset na více okolnostech, z nichž mnohé nelze zatím ani předvídat. Stejně tak však nelze bez dalšího vyloučit ve výše popsané obtížně řešitelné situaci ve vztahu k rozhodnutí předsedy Rady žalovaného ze dne 22. 6. 2009 ani případnou možnou aplikaci některého z mimořádných opravných prostředků dle správního řádu, jak uvádí žalobkyně i stěžovatelka, což by ovšem s ohledem na obsah tohoto rozhodnutí znamenalo nepochybně přímé dotčení práv a povinností stěžovatelky, a to právě v důsledku zrušení nyní žalobou napadeného rozhodnutí.

Ve světle výše uvedeného by tedy městský soud při opětovném zvažování případného rozhodování podle § 34 odst. 4 s. ř. s. měl důkladně zvážit, zda skutečně zrušením žalobou napadeného rozhodnutí předsedy Rady žalovaného ze dne 27. 1. 2009 nebude stěžovatelka přímo dotčena ve svých právech a povinnostech, které jí byly založeny rozhodnutím předsedy Rady žalovaného ze dne 22. 6. 2009. Jak však již Nejvyšší správní soud výše zdůraznil, *nejde o právní názory pro městský soud závazné, tyto jsou uvedeny pouze nad rámec důvodů tohoto rozhodnutí a jejich cílem bylo spíše jen upozornit městský soud na možné sporné otázky, které by měl řešit při posuzování postavení osoby stěžovatelky jako osoby zúčastněné na daném řízení*.

Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížností napadené usnesení městského soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a proto námitku stěžovatelky shledal důvodnou. Kasační stížnost je proto důvodná a Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Krajský soud je v dalším řízení právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku vázán (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). Krajský soud v novém rozhodnutí rozhodne i o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda

senátu